Důvody:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud podle čís. 5 § 344 tr. ř. napadá rozsudek z důvodu, že porotní soud zamítl návrh obhajoby na provedení důkazu znalci lékaři o tom, že obžalovaný spáchal čin při úplném pominutí smyslů. Podle § 134 tr. ř. jest vždy dáti vyšetřiti stav ducha a mysli obžalovaného, vzniknou-li pochybnosti o tom, má-li obžalovaný užívání rozumu nebo zda trpí poruchou duševní, jíž by mohla býti jeho příčetnost vyloučena. Takové pochybnosti byly tu již proto, že obžalovaný, střeliv svou bývalou milenku z revolveru do hlavy, v zápětí na to spáchal vážný pokus sebevraždy, střeliv se sám do pravého spánku. Okolnost ta nasvědčuje tomu, jak i věda lékařská o podobných případech učí (Krafft-Ebing, Hofmann, Berka), že stěžovatel mohl býti v době spáchání činu zbaven užívání svého rozumu nebo trpěti duševní poruchou, čímž mohla jeho příčetnost po případě býti i vyloučena. Neměl tudíž soud, i když sám nezpozoroval na obžalovaném duševní abnormality, v souzeném případě obejíti se bez odborného posudku o duševním stavu obžalovaného, najmě an obhájce tvrdil, že otec obžalovaného jest a byl již ve svém mládí silným pijanem, a nabízel důkaz o chování se obžalovaného, které mohlo býti výronem melancholie, nýbrž měl po vyžádání si potřebných anemnestických dat a po vyšetření okolností, jež mohly míti význam pro otázku příčetnosti obžalovaného zaříditi přezkoumání jeho duševního stavu. Tak to v souzeném případě kázala zásada § 134 tr. ř., jejímž účelem jest zabezpečiti obhajobu. Zamítnutím příslušného návrhu obhájcova zatížil tudíž porotni soud výrok poroty a rozsudek na něm spočívající zmatečností podle čís. 5 § 344 tr. ř., pročež bylo zmateční stížnosti podle § 5 zák. čís. 3/1878 ř. zák. za souhlasu generálního prokurátora ihned při neveřejné poradě vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 4529.

Za službu přísežného lesního personálu lze považovati jen službu k ochraně lesního majetku, za službu přísežného polního hlídače pak jen službu k ochraně polního majetku; nespadá sem služba, záležející v tom, že přísežný lesní a polní hlídač, dozírající na ledování na rybníku, patřícím k obvodu jeho dohledu svěřeném, zavíral za pachatelem, vykázaným z rybníka, vrata v ohradě a pak ho odváděl k četnictvu.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1932, Zm I 671/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 9. května 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., zrušil však rozsudek použiv § 290 odst. 1 tr. ř. v celém rozsahu a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací shledal, že nalézací soud, podřadiv zjištěné jednání obžalovaného pod ustanovení § 81 tr. zák., užil trestního zákona v neprospěch obžalovaného nesprávně a zatížil tím

rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř., jehož se stížnost sice číselně dovolává, avšak vůbec neprovádí a v důsledku toho ve skutečnosti neuplatňuje. Nalézací soud zaujal podle rozhodovacích důvodů rozsudku stanovisko, že služba, kterou přísežný lesní a polní hlídač V. podle skutkového zjištění rozsudkového v souzeném případě na rybníku, patřícím k obvodu svěřeném jeho dohledu konal, t. j. služba záležející v tom, že tam dohlížel »při ledování«, t. j. že vykonával dozor nad dělníky, kteří tam rubali led, byla službou přísežného lesního a polního hlídače, chráněnou ustanovením § 68 tr. zák.; shledal v důsledku toho v tom, že V. zavíral při této příležitosti za obžalovaným, jejž byl z rybníku vykázal, vrata v ohradě, a dále i v tom, že pak odváděl obžalovaného k četnictvu, služební výkony přísežného lesního a polního hlídače, předsevzaté při konání jeho služby, a kvalifikoval proto jednání obžalovaného záležející v tom, že V-u kopl v úmyslu, by tím zmařil zavření oněch vrat, a pak ho v obličeji poškrabal v úmyslu, by tím zmařil své odvedení k četnictvu, za zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. S právním názorem rozsudku, že zjištěné jednání obžalovaného zakládá skutkovou podstatu tohoto zločinu, nelze však souhlasiti. Z poslední věty § 68 tr. zák. vyplývá, že přísežný lesní dohlédací personál požívá ochrany tohoto ustanovení zákona jen, pokud koná svou službu. Právě tak má se věc u přísežného polního hlídače; neboť ten požívá podle § 2 zák. ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. práv vrchnostenské osoby, najmě ochrany § 68 tr. zák. rovněž jen, jedná-li u výkonu své služby. Z ustanovení §§ 53—58 lesního zákona (cís. pat. ze dne 3. května 1852, čís. 250 ř. zák.) vysvítá, že za službu přísežného lesního personálu lze považovati jen službu sloužící k ochraně lesního majetku, a z ustanovení § 3 zák. ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. plyne, že za službu přísežného polního hlídače lze pokládati jen službu směřující k ochraně polního majetku. Služba, již přísežný lesní a polní hlídač V. podle ondho skutkového zjištění rozsudkového v souzeném případě konal, nebyla službou přísežného lesního a polního hlídače, chráněnou ustanovením § 68 tr. zák., ano tu šlo o službu, jež neměla podle své povahy nic společného se službou sloužící k ochraně lesního nebo polního majetku. Řečené zavírání vrat a odvádění obžalovaného k četnictvu nebyly podle toho služebními výkony přísežného lesního a polního hlídače, které požívají ochrany § 68 tr. zák. Shledal-li nalézací soud zjištěným, že obžalovaný V-u kopl v úmyslu, by tím zmařil zavření vrat, a že ho pak poškrabal v obličeji v úmyslu, by zmařil své odvedení k četnictvu, měl zkoumati, zda jednání to nenaplňuje skutkovou podstatu jiného trestního činu, při čemž by mohl přijíti v úvahu, pokud by byla zjištěna menší intensita použitých prostředků, než předpokládá zločin podle § 98 tr. zák., přestupek § 1 zákona o útisku čís. 309/1921, po případě přestupky podle § 431 nebo § 411 tr. zák. Zda se obžalovaný dopustil některého z těchto činů, nelze ovšem posouditi, an nalézací soud zkoumal jednání obžalovaného jen s hlediska § 81 tr. zák. a neučinil v důsledku toho v rozhodovacích důvodech skutková zjištění, jichž je třeba k posouzení, zda jednání obžalovaného nezakládá skutkovou podstatu jiného trestného činu. Z toho, co uvedeno, plyne, že nalézací soud, podřadiv jednání obžalova-

ného pod ustanovení § 81 tr. zák., užil trestního zákona na úkor obžalovaného nesprávně a zatížil tím svůj rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 10 tr. ř.

Čís. 4530.

Při přičítání eventuálního zlého úmyslu postihuje se trestností, po případě vyšší trestností, pachatelovo jednání, při němž pachatel počítal sice jen s možností určitého, trestnímu zákonu se příčícího výsledku, je-li však zároveň jisto, že by nebyl od svého činu upustil, ani kdyby věděl, že onen výsledek určitě nastane.

(Rozh. z 11. listopadu 1932, Zm IV 462/32.)

Obžalovaný V. J., jemuž poškozený J. B. již dříve ubližoval na těle a úmyslně mu zasypal vykopanou stoku, se rozhodl, že ho postraší a zraní výstřelem pušky. Připlíživ se k oknu bytu poškozeného, vystřelil na něho; střela zasáhla srdce a plíce poškozeného J. B-a, jenž tomuto zranění podlehl. Na V. J. byla podána obžaloba pro zločin zabití podle §§ 279, 281 tr. zák. Porotní soud ho však odsoudil pro zločin těžkého ublížení na těle podle §§ 306, 307 odst. I. tr. zák.

Nejvyšší soud zmateční stížnost státního zástupce zamítl.

Důvody:

Generální prokurátor podržel ze zmateční stížnosti veřejného žalobce jen tu část, v níž se brojí důvodem zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. proti kvalifikaci činu obžalovaného za zločin podle §§ 306, 307 I. odst. tr. zák. a žádá se odsouzení obžalovaného pro zločin zúmyslného zabití v silném rozčilení podle §§ 279, 281 I. odst. tr. zák. Rozsudek porotního soudu byl tudíž přezkoumán jen v tomto rozsahu. Stěžovatel pomíjí ve svých výtkách úplně tu část zjištění porotců v 5. skutkové otázce, že se obžalovaný dne 31. května 1927 večer kolem 21. hodiny rozhodl, že postraší a zraní I. B. výstřelem ze své namířené pušky. Poněvadž zjištění této okolnosti jest v podstatě základem pro právní posouzení úmyslu obžalovaného, vyjádřeného v 7. právní otázce, lze připustiti, že obsahuje již i právní složky k posouzení úmyslu se vztahující. Proto není nepřípustným brojením proti této zjištěné skutečnosti, když se stěžovatel snaží na základě dalších skutečností, jmenovitě ze způsobu provedení činu (výstřel na krátkou vzdálenost z namířené zbraně, jež je naprosto způsobilá usmrtiti člověka) dokázati, že se obžalovanému musí přičítati aspoň »eventuální« zlý úmysl, směřující k usmrcení I. B. Nutně a na prvém místě se ovšem musí bráti v úvahu i ona vytčená okolnost, porotci zjištěná; třeba tudíž zkoumati, pokud i při tom, že se obžalovaný rozhodl postrašiti a zraniti I. B. výstřelem ze své namířené pušky, lze mu se zřetelem na způsob provedení činu a na výsledek přičítati podle zákona úmysl usmrtiti I. B., který stěžovatel poznačuje jako eventuální.